

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika
Válková

Soumrak husítu

Přátelství
ani oheň nezdolá

Ilustrace
Petr Kopl

bambóok

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

Soumrak husitů

PŘÁTELSTVÍ
ANI OHEŇ NEZDOLÁ

bambóok

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI VE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLA BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOŠTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POKODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TĚTA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TĚDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TĚTA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOU SAMU SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍZDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ŮKOLY Z MATEKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

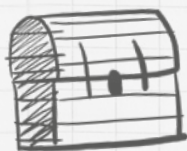
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPIILIKOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ

MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYČKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYČKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. MYSLELA JSEM, ŽE JE V TOM NĚJAKÁ LOGIKA, ALE ATLAS NEJSPIŠ FUNGUJE PODLE NĚČEHO ÚPLNĚ JINÉHO. NĚKDY - ALE OPRAVDU JEN NĚKDY - TO VYPADÁ, ŽE PLNÍ PŘÁNÍ. TŘEBA KDYŽ JSEM SE CHTĚLA ZNOVU POTKAT S NĚKÝM V MINULOSTI, KDO MĚ MÁ OPRAVDU RÁD, TAK MI TO DOPŘÁL. A KDYŽ JSEM SE O NĚKOHU V MINULOSTI ÚPLNĚ STRAŠNĚ ŠÍLENĚ MOC BÁLA, TAK MĚ TAKY POSLAL PŘESNĚ NA TO MÍSTO A DO TOHO OKAMŽIKU. ALE JINAK ZATÍM FAKT NEVÍM.

JO A BARČA. TEĎ UŽ STOPROCENTNĚ VÍM, ŽE SE MNOU DO TÉ MINULOSTI CESTUJE JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DOMŮ. ČÍM DÁL VÍC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE - A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...

Kapitola 1

Pořád sněžilo.

Začalo včera a ještě nepřestalo.

Na jednu stranu to sice byla paráda, protože byla půlka prosince, a to má padat sníh, na druhou stranu byl dnes Bářin poslední vytírací den. Celý měsíc musela dvakrát týdně vytřít dům jako trest za to, že šla za gymnastiku. Nebo jak se říká tomu, když člověk místo na trénink jde někam úplně jinam. Prostě to zatáhla. Měla k tomu pádný důvod, ale rodičům se to vysvětlovat nedalo. Pokusila se totiž najít paní Karasovou, od které koupili dům, a která by tudíž mohla něco vědět o kouzelném atlasu. Jenže paní Karasová v jejich starém bytě, kde ji Bára hledala, nebydlela, takže pak měla průšvih, ale ne informace.

Rychle vytřela, aby to měla z krku, pak vzala z krabice na sběr staré noviny a v několika vrstvách je nastlala u hlavního vchodu. To tak, aby jí pečlivě vytřenou podlahu rodiče pošlapali, až se budou vracet tím krásným prašanem domů!

Vzala z ledničky pár listů salátu pro želvu Píďu a zalezla si k sobě do pokojíčku.

„Ňrr?“ pozdravila ji Barča, která spala na růžově kytíčkované peřině. Bára vždycky žasla, do jak přesného kolečka se Barča dokáže stočit. Jako by měla na posteli černou diskosušenku.

„To je pro Píďu,“ vysvětlila Bára, ale dala Barče očuchat, aby kočička věděla, že želvě dává jen nějaký zelený hnus, ne ňamňam masíčko.

Barča čuchala dlouho a bedlivě. Možná po tom salátu předtím lezla housenka, a ta se v případě potřeby žrát dá. Barča na půdě lovila nejen myši, ale i mouchy a pavouky, a jednou ji Bára viděla slupnout i kobytku. Tak proč ne housenku?

Barča kousla do salátu.

„Ty se chceš pást?“ užasla Bára a kousek listu jí tedy odtrhla. Barča se do něj s nadšením pustila.

„Dělej, jak rozumíš,“ pokrčila nad tím rameny Bára a šla nakrmit Píďu.

Píďa rozvážně mrkla, když uviděla salát, chvíli na něj bez pohnutí hleděla, aby ho nevyplašila, pak vystřelila hlavu dopředu jako chameleon jazyk, vyhryzla ze salátového listu ostrými čelistmi krásný trojúhelníček a zase hlavu zatáhla. Po chvíli se ujistila, že salát je opravdu mrtvý a nebude na ni útočit, a začala ho systematicky zpracovávat.

Bára ji nechala být a vykoukla z okna.

Zahrada byla krásně zachumelená. Zeleni na zdi spali pod sněhovými peřinkami.

Jestlípak jim není zima na tlapičky? uvažovala Bára. Pootevřela okno a zkusila do jednoho zeleně strčit prstem, ale velmi přesvědčivě předstíral, že je prachobyčejný břečťan.

No jasně, když se na něj koukám... Zeleni oživali pouze v případech, že si byli naprosto jistí, že je nikdo nevidí, a pak běhali po fasádě a jejich malinkaté nožičky šustily, takže to znělo, jako když drobně a vytrvale prší.

Nabrala si na prst trochu sněhu, olízla ho a zavřela okno.

A co teď? zamyslela se. Měla co dohánět do školy, protože byla nemocná víc než týden a paní doktorka ji pustila z postele teprve ve středu, ale který blázen by se učil v pátek odpoledne? Mohla by i přehrávat na piáno, ale to se jí také nechtělo.

Moc dobře věděla, co se jí chce.

Zkoumat atlas.

Vůbec neměla pocit, že přichází na kloub tomu, jak atlas funguje. Spíš zjišťovala, jak *nefunguje*. Vést si přesnou tabulku, která mapa jí kam přenesla, se ukázalo jako slepá ulička. Nebyl v tom žádný systém, žádná logika. Protože, uvažovala, protože atlas nejspíš nepochází z tohoto... Jak jen to řekl druid Kengetorix? To bylo tak výstižné! Z tohoto *odkouzleného* světa. Kde si všichni myslí, že existuje jen to, co jde změřit, zvážit, spočítat a zachytit na přístrojích. A že je důležitější logika než... než schopnost vnímat, co chce ten druhý a jak se cítí. Vždyť i v přírodovědě, když jsme probírali člověka, tak jsme si popisovali jen lidské *tělo*. Jako kdybychom byli nějaký stroj. Tady

je srdce, to pumpuje krev, tady jsou plíce, ty ji okysličují. Ale vůbec jsme neprobírali lidskou *duši*. To, co se nám honí v hlavě.

Bára se zamračila. Musím se zeptat našich, proč to tak je, umínila si.

„Barčo, taky nerozumíš tomu, proč to tak máme?“ zeptala se kočky, která před okamžikem dožvýkala salát.

Barča se na ni uvážlivě podívala a pak začala vyluzovat podivné dávkivé zvuky.

„Proboha, co se děje?“ vyděsila se Bára.

Barča sebou chvíli škubala, pak dokořán otevřela tlamu... a rozžvýkaný salát se ocitl na peřině ve společnosti úhledného černého válečku z chlupů.

„Ale ne!“ zvedl se Báře žaludek. „To ne!“

A ještě jednou, jen tak pro jistotu, že v bříšku nic nezůstalo. Barča se olízla, seskočila z postele a ladně se protáhla dveřmi ven.

„Tak to po sobě aspoň uklid!“ vrískla Bára a znechuceně hleděla na pozvracenou postel.

Dobře, názor na *odkouzlený* svět jsi vyjádřila zcela jednoznačně, vzdychla pak, doběhla do kuchyně pro papírové utěrky, pro hodně papírových utěrek, aby mohla pořádně odstranit zvratky, a povlečení pak hodila do pračky. Přemýšlela, jaký knoflík zmáčknout, aby to pralo, pak se rozhodla, že to raději nechá na mamince, a otevřela dveře na půdu.

„Jsi tu?“ zavolala na Barču. „Barčinko kočinko? Čičičííí?“

„Ňrrr-ňa!“ ozvala se Barča ze židle pod vikýřem, kde prováděla odpolední toaletu, jako by jí černý kožíšek ještě pořád málo jiskřil.

Bára vyndala atlas z truhly.

„Takže,“ vysvětlovala kočce svoje úmysly. „Já si myslím, že atlas nefunguje na logiku. Jako že stránka jedna vede támhle a stránka dvě tuhle a stránka tři onamhle. Já si myslím, že funguje jinak. Když jsem chtěla, aby mne atlas odnesl za někým, kdo mě má opravdu rád, tak jsem se znovu viděla s Illugim. Takže teď budu chtít, jako na zkoušku, aby mě atlas odnesl za někým, kdo potřebuje, abych mu pomohla.“

„Ňrrr,“ řekla Barča, což mohlo znamenat *dobrý nápad* nebo *tak si to zkus, když myslíš, že to má smysl*.

Bára otevřela atlas a nazdařbůh do něj zabořila prst.

Kapitola 2

Bára se rozhlédla kolem sebe. Stála na břehu Vltavy. Tím si byla sto procentně jistá, protože koukala přímo na Pražský hrad. Poznala ho naprosto bezpečně, jelikož siluetu Chrámu svatého Víta, tedy přesněji Chrámu svatého Víta, Vojtěcha a Václava, si nemohla absolutně s ničím splést.

Už ji totiž takhle nedodělanou viděla. S jednou jedinou a ještě k tomu nedostavěnou věží.

No, vlastně celá katedrála byla nedostavěná.

Tedy, upřímně – stála jen její zadní část.

Ale byla to ona. Na kopci nad Vltavou se tyčila tak majestátně, jak jen to ve své ubohé nedokončenosti zvládala.

A taky tu byl Karlův most.

Aha, a taky ještě není hotový! všimla si Bára. Několik pilířů zatím nedosahovalo správné výšky, bylo kolem nich lešení a s těmi, které už stály, je spojovaly jen dřevěné lávky. Hm, tak kdy já tu jsem? zamyslela se.

Základní kámen byl položený v roce 1357, devátého července, minutu po půl šesté ráno. To si pamatovala naprosto přesně, protože to není jen tak ledajaké datum. Předně je složené ze samých lichých čísel, která jsou zároveň, krom devítky samozřejmě, prvočísla, což znamená, že nejdou dělit beze zbytku. No a taky když se to napíše vedle sebe v číslicích, tak je ta řada zrcadlově souměrná: 135797531. To Karel nevymyslel náhodou. Možná mu šlo o to, aby se to dobře pamatovalo. Nebo... Nebo kdo ví. V každém případě tedy muselo být později než léto 1357. Jak dlouho asi tak trvá postavit most přes řeku ve 14. století, to Bára netušila. Lépe řečeno, tušila, že asi hoodně dlouho. Že na něm sice nebude práce jako na kostele – protože ten kostel na Hradčanech se stavěl přesně pět set osmdesát pět let, jelikož

ho zakládal Karel ještě s tatínkem Janem v roce 1344 a dostavěli ho až v roce 1929, jako že k tisícímu výročí smrti svatého Václava, protože si tehdy mysleli, že Václav byl zavražděn v roce 929, ale ono se to stalo až v roce 935, takže kdyby to byli bývali věděli správně, byli by to bývali mohli stavět ještě o šest let déle – ale že za odpoledne se stavba mostu určitě taky nestihne.

No báječně, zatetelila se radostí. Když ještě není dostavěný Karlův most, je tu šance, že je Karel ještě naživu a mohli bychom se zase vidět!

Jú, a nebo to *vůbec* není Karlův most! napadlo ji. Možná to je ten předtím, ten Juditin. Karel přece říkal, že ho strhla povodeň. A tenhle může být stejně dobře rozestavěný jako pobožený. No, jestli je to ten Juditin, tak to Karla stihnu určitě!

Radostně poskočila, až to čvachtlo, protože stála opravdu velmi blízko řece a bylo to tu podmáčené. Teprve teď si uvědomila, že jí začínají vlhnout... no, asi ne boty. Spíš punčocháče. Takové látkové, se šlapkami podšitými kůží. Jedna nohavice červená, jedna žlutá.

Proboha, jsem oblečená jako šašek! zhrozila se Bára, když si svůj *aufit* prohlédla. Každá noha jiná! Aspoň že ten vršek vypadá trochu slušně, zhodnotila rezavě hnědou barvu kabátce, který jí sahal zhruba do půli stehů. Přes něj měla přehozenou takovou... no, babi jizerská by asi řekla pelerínku, červenou a cípatou.

Jé, takovou nosil Borek! uvědomila si. Husitské práce, se kterým se seznámila v roce 1420. A když sfoukávala svíčky na svém dvanáctém narozeninovém dortu, moc si přála, aby se s ním zase potkala. Jenže zatím nepotkala. A Borek tomu neříkal pelerínka, ale kukla, protože k tomu byla přiřítá kapuce. Bára po ní rovnou sáhla, protože od řeky táhla zima. *Vůbec* bylo dost chladno a ty promáčené prsty na... jak tomu říct... prostě ty promáčené prsty ji začínaly zábst.

No moment, zarazila se a nadšení ji okamžitě přešlo. Jestli jsem oblečená jako práce z roku 1420, tak už je Karel dávno po smrti...

Ale v minulosti se móda zas tak rychle neměnila, přesvědčovala se. Oblečení bylo drahé. Když si člověk musel nejdřív upríst nitě, pak utkat látku, pak to ušít v ruce, no, to bych to taky nosila aspoň padesát let, aby se mi ta dřina vyplatila.

Usoudila, že most je důležitější vodítko než obleček, a vyrazila k němu, protože pokud je tu šance sejít se s Karlem IV., pak jí kyne na protějším břehu u rozestavěné katedrály.

Záhy zjistila, že se k mostu nedostane, jelikož a protože městské hradby, podél kterých nedočkavě hopkala a které podle jejich výpočtů musely patřit Starému Městu, přirůstaly k mostu, a to by Bára musela být gekon, aby se dostala nahoru. Otráveně se obrátila a vracela se zpátky. Vypadalo to, že jediná cesta na most vede z města, takže bude muset najít bránu.

Jestli budu obcházet celou Prahu kolem dokola, hořekovala, tak mi ty prsty umrznou! A taky bude tma!

Nebe se kabonilo a hrozilo, že každou chvíli začne pršet nebo sněžit, to těžko říct, a navíc se valem smrákalo. Do Bány se občas opřel ostrý ledový vítr, který od řeky nesl nepřijemnou vlhkost.

Bránu našťestí nehledala dlouho. Kdyby se tak rozjásaně nerozběhla k mostu, byla by si už dřív všimla, že vpravo od místa, kam ji atlas tentokrát ráčil prsknout, dál po proudu, je brod. Břeh tu byl rozježděný koly kupeckých vozů a rozrytý kopyty koní a volů, kteří ty vozy tahali, a přímo proti němu se v hradbách otevírala brána. Stěžila ji parta otrávených ozbrojenců. Někteří měli podobně jako Bára každou nohu jiné barvy. Tedy nohu asi ne, nebo to Bára alespoň nemohla posoudit, protože to skrze látku nebylo vidět, ale nohavici. Jeden měl dokonce jednu nohavici zelenou a druhou červenobíle pruhovanou. To je vážně mega hustý, pomyslela si trochu útrpně na jeho adresu Bára a vstoupila do města. Ozbrojence její přítomnost nijak zvlášť nevzrušila. Přesněji řečeno Báru přehlíželi jak družstevní lány, opět řečeno terminologií babi jizerské.

Uličkou, která byla nejbliž hradeb, zamířila k mostu. Musela se vyhýbat rozbahněným místům a loužím, protože tu nebylo dláždění, jen udupaná hlína. Jedna paní v dlouhých hnědých šatech a s bílým šátkem na hlavě odtud vyháněla malé hubené prasátko na vysokých nožkách, které nespokojeně kvičelo, protože se mu v blátě na ulici líbilo. Ale paní byla rázná, a když se nechtělo ubírat směrem, kterým ho kopala, popadla ho bez okolků do náručí a odnesla jej domů. Přitom ještě po Báře stačila loupnout okem, jako by jí snad toho čuníka přišla ukrást.

Mostecká věž vypadala skoro úplně stejně, jak si ji Bára pamatovala z vycházek po Praze. Hlavně když byla menší, tak ji někdy rodiče brali podívat se na staroměstský orloj, na Karlův most nebo na Pražský hrad i jinam, a vždycky se snažili vyčihnout dobu, kdy, jak říkával tatínek, nebudou muset turisty na mostě odhrnovat radlicí. Takže Staroměstskou mosteckou věž znala. Byly na ní velké sochy Karla IV. a Václava IV. a obě se dívaly se zájmem na to hemžení pod sebou. Tatínek tvrdil, že kdyby měli vysokozdviznou plošinu a mohli vyjet do takové výšky, aby stáli přímo proti těm sochám, tak že by je překvapilo, jak obrovské hlavy v poměru k tělu mají. Prý je to tak schválně kvůli perspektivě, protože kdyby měli ty hlavy normální, tak by to zespoda, odkud na ně lidi koukají, vypadalo, že mají hlavičky jako špendlíčky. A také říkal, že po bitvě na Bílé hoře byly na té věži zavěšené v koších hlavy dvaceti sedmi českých pánů, které nechal císař za povstání popravít, což tedy muselo být fuj, *degustábl* a *unapeýtlich*, a že tam ty hlavy visely pěkných pár let.

Takže mostecká věž vypadala skoro stejně, jak ji Bára znala. Jen byla světlejší a spáry mezi kameny nebyly tak znatelné a prostě... prostě vypadala jako nová.

Bára se zkoumavě zahleděla na sochy Karla IV. a Václava IV.

Takže to v žádném případě nemůže být ještě Juditin most. Stoprocentně je to už ten Karlův. Ale to, že už je tu i socha Václava IV., znamená, že ten kluk musí být na světě. A dospělý. Nebo nemusí být dospělý? Nechal by Karel dát na fasádu vedle své sochy sochu malého kluka? Ach jo, kdybych tak věděla, kdy se Václav IV. narodil. Rozhodně později než v roce 1355, kdy jsem Karla viděla naposledy. No co, však se na to Karla vpytám, pohodila hlavou, až se jí kukla svezla do očí. Upravila si ji a vyrazila.

I mosteckou věž, stejně jako tu bránu u brodu, hlídali ozbrojenci a ani tyhle Bára nijak zvlášť nezajímala.

Zastrčila si ruce do podpaží, protože na mostě fakt fičelo. Vzpomněla si na *parafrazi* lidové písničky *Na tom pražském mostě, konvalinka roste*, kterou ji naučil strejda Víťa. Tu *parafrazi*, ne písničku. Tu uměla už ze školky. *Na tom pražském mostě vítr fouká sprostě, já mám zadek na dvě půlky, čekám, až mi sroste*, prozpěvoval si s gusem strejda Víťa, když naklepával na chalupě kosu, a maminka na něj volala z okna, ať to

nezpívá, že ty děti, tedy Báru a bratrance, jenom kazí, protože co kdyby to zazpívaly ve škole. Strejda Víťa se řehtal a pravil, že učitelky už musí být otrlé a že by to nebylo nic proti tomu, když jeho tatínka vzala babička, tedy tatínkova babička, ne strejdova, jako malého do kostela na mši, a protože se tam zpívalo, tak tatínek coby robě asi tříleté pochopil, že je zpěv v kostele vhodný a žádoucí, a zanotoval *Išla Marína do cintorína, za ňú pan farár s holbičkou vína. Huja huja hujajá, teče voda kalná, huja huja hujajá, teče voda z hor.* Při *Počkaj, Marína, napí se vína* už ho babička vlekla ke kostelním vratům a závěrečný verš *budeš červená jako malina* už dohulákal mimo chrám Páně. Maminka na to řekla: panebože, ty to vidíš a nic s tím neděláš, vždyť se tam zpívá *za ňú šohajček*, ale strejda Víťa tvrdil, že kvůli šohajkovi ještě nikdy nikdo nikoho z kostela netahal, a jestli mamince nebude vadit, když zanotuje *Nepi Jano, nepi vodu*. Maminka se zhrozila a poprosila strejdu, jestli by si nemohl zpívat *Pec nám spadla*, protože to snad má jen jednu, a to mravnou variantu.

Strejdova písnička o pražském mostě byla sice prisprostlá, leč pravdivá, protože ledový vítr tu skutečně foukal vyloženě sprostě a také záluďně, protože Báru nejen roztrásal do morku kostí, ale také se do ní opíral v nevypočitatelných nárazech, div s ní nesmýkl o dláždění.

Bára se statečně prodírala poryvy větru a uvažovala, co podnikne dál. Než se od Karlova mostu dostane na Pražský hrad, bude tma tmoucí a každý hrad na noc zavírá brány, takže ten Pražský nejspíš taky. Buď si bude muset vymyslet nějakou povídačku, aby ji do hradu pustili, nebo stráví pěkně chladnou noc v nějakém temném zákoutí. Což nebyla vyhlídka příjemná, leč bohužel dost pravděpodobná, protože Báru nenapadalo nic lepšího, než tvrdit, že nese důležitou zprávu, kterou smí říct jen králi, pardon, touhle dobou už císaři, a sebekriticky musela uznat, že kdyby byla na místě stráží hlídajících královský hrad, tak zrovna *tohle* by nějakému dvanáctiletému klukovi, nebo dokonce holce převlečené za kluka, vůbec, ale ani trochu nevěřila. Představa chladné noci strávené v temném zákoutí začínala nabírat velmi konkrétních obrysů.

Když došla k místu, kde končilo dláždění a začínala vachrlatá dřevěná lávka svažující se k dalšímu pilíři, pochopila, že most není

nedostavěný. Je pobořený. Nedovedla si vůbec představit, co to muselo být za sílu, která strhla tak mohutné pilíře, ale nic jiného než voda to být nemohlo. Protože bombardování, které by vzhledem k míře poškození připadalo také v úvahu, bylo z historických důvodů nutno vyloučit.

V houstnoucí tmě a z výšky dobrých deseti metrů shlížela do temných vln valících se tiše a výhruzně pod ní. Běhal jí z toho mráz po zádech.

Srdnatě položila jednu nohu na lávku z hrubě přitesaných klád a chytila se tlustého lana, které tu symbolicky plandalo místo zábradlí.

Udělal krok.

Lávka se pružně zahoupala.

Udělal druhý.

Poryv větru změnil lávku ve zmítající se anakondu.

Bára rychle skočila zpátky na pevnou zem, tedy na pevný most. Srdce jí bušilo až v krku.

No ale já musím na druhou stranu. Jiná cesta než přes most stejně nevede, Vltavu nepřeplovu. Když se budu hodně pevně držet toho lana, tak to určitě půjde, přesvědčovala se.

„Hej, holče!“ křikl za ní někdo.

Bára se otočila, protože ji napadlo, že se tu objevil někdo další, kdo se chce dostat na druhou stranu, a třeba na to má nějaký figl. Ale nikdo tam nestál.

„No ty! Hej! Holče!“

Zdálo se, že to huláká někdo od mostecké věže. Ale na koho to volá? Strážce přece nemohly poznat, že je holka. Vždyť je oblečená v klučičím!

„Hej!“

Strážný na Báru dokonce zamával, takže asi opravdu volal na ni.

„Buď rychle přeběhni, nebo se vrať! Budeme zavírat bránu a Menší Město určitě taky, tak ať nestrávíš noc na mostě!“ křikl strážný.

Zavírat brány? hrklo v Báře, protože ji nějak nenapadlo, že i městské brány jsou od toho, aby se na noc zavíraly. Bezradně se ohlédla po Pražském hradu, kam se moc chtěla dostat, pak zalétla pohledem k tiše, leč nebezpečně hučícím vlnám, do nichž se naopak opravdu dostat nechtěla, a s myšlenkou, že za světla to půjde líp

a že chladnou noc v temném zákoutí může strávit na Starém Městě stejně dobře jako na Malé Straně nebo na Letné, se vydala k mostecké věži.

„Tak sebou hni, kluku neopeřená!“ houkl na ni trochu nevrle jeden ze strážných, když kolem nich procházela. „Čekal jsi tam, až řeka odtече nebo co?“

Bára raději popoběhla, aby se jí strážní zbytečně nevyptávali, co na mostě dělala a proč. Zaslechla za sebou zarachocení zavírané brány a z vědomí, že je ve světě, kde se na noc musí zavírat městské brány, aby byli lidé v bezpečí, a to dokonce i brány vedoucí na Karlův most, jako by hrozilo, že lidé z Malé Strany by mohli zaútočit na ty, kteří žijí na Starém Městě, tedy z toho vědomí jí přeběhlo po zádech hejno mrazíků. Nebo také z toho, jak zase zafícel ledový vítr. I když tady to bylo mnohem lepší než na mostě, kde foukal vážně sprostě.

„Hleďme, jak holec peláší,“ zachechtal se na její adresu další strážný.

„Honem se utíkej domů chytit máminých sukni!“ halekali za ní posměšně. „Ať neskončíš v šatlavě, že běháš potmě bez světla jako nějaký kradač!“

Bára se poplašeně ohlédla přes rameno. V šatlavě?!

Strážní se řehtali a ukazovali si na ni prstem. Raději mazala pryč.

V šatlavě? Copak tady je nějaký zákaz vycházení po setmění nebo co?

Pelášila ulicí, která vedla od Karlova mostu na Staroměstské náměstí. Nebo alespoň tím směrem. Na Staroměstském náměstí je totiž Týnský chrám, a pokud ho na noc nezamykají, mohla by tam přespat. Sice tam bude taky zima, protože v kostelech je zima vždycky, i když je venku vedro, ale bude tam rozhodně bezpečněji než na ulici.

Když se proplétala křivolakými uličkami lemovanými někdy patrovými, někdy i dvoupatrovými domy, byla už opravdu skoro tma. Potkala pár spěchajících lidí, kteří se stejně jako ona snažili vyhnout blátu, kalužím a ještě horším věcem. Někteří už nesli v ruce lucerny s mihotavým světýlkem kahánku nebo svíčky uvnitř.

Hm, tak to honem do kostela, pomyslela si Bára. Tady v noci bez lampičky asi fakt chodí jenom zloději.

Staroměstské náměstí poznala snadno, protože... no prostě protože to bylo náměstí a jiné tak velké prostranství v těchto končinách zkrátka být nemohlo. Pravda, domy, které ho lemovaly, vypadaly podstatně jinak, než jak je Bára znala, a u Staroměstské radnice nebyl trávník ani stánky s buřty a trdelníky, ale přimykal se k ní patrový dům s vysokou šikmou střechou a podloubím, ale to Báru nezmatlo. Věděla, že tohle křídlo radnice shořelo během Pražského povstání v květnu 1945, takže do té doby tu nějaké domy stát musely, jinak by nemělo odkud vylézat na popravčí lešení sedmadvacet českých pánů po bitvě na Bílé hoře. Protože oni na to lešení lezli oknem. Tedy asi jim tam přistavili nějakou židli nebo něco takového, ale prostě to lešení bylo tak vysoké, že bylo až u okna radnice, asi aby všichni okolo dobře viděli. Tatínek to Báře opakoval pokaždé, když byli na Staroměstském náměstí a šli kolem dvaceti sedmi křížků vyskládaných na chodníku z bílých dlažebních kostek, na které, jak tatínek vždycky zdůrazňoval, šlapou jen burani a turisté, protože ty křížky jsou právě na památku těch popravených sedmadvacet českých pánů a z úcty k nim se jim člověk musí vyhnout.

Dláždění tu Bára nepředpokládala, tedy rozhodně ne pražskou dlažbu z šedých a bílých nebo růžových žulových kostek, nicméně cosi jako dláždění tu bylo. Do země tu byly zašlapané valounky, něco, čemu se říkalo kočičí hlavy, aniž by kdokoliv byl Báře schopen vysvětlit, proč zrovna kočičí. Proč ne psi. Nebo králíci. Ale ať už se jim říkalo kočičí z jakéhokoliv důvodu, když zapršelo, byly kluzké až hanba mluvit. Ale teď nepršelo, takže neklouzaly.

Bára zamířila k Týnskému chrámu, který od nepaměti – tedy alespoň od Bářiny nepaměti – stojí přes náměstí proti radnici a trochu ho zakrývají domy s podloubím a ozdobnými štíty. Udělala sotva pár kroků, když si uvědomila, že tu něco nehraje.

Týnský chrám tam totiž nebyl.

Zastavila se a upřeně zazírala směrem, kde být měl.

Domky tam stály a minimálně ten vlevo si byl pořád dost podobný. Ale typické chrámové věže se nad nimi netyčily.

Ve tmě se proti nebi dala tušit masa jakési stavby, ale jako kostel to nevypadalo, protože kostel musí mít věže a tohle, ať Bára zírala, jak zírala, tohle věže nemělo.

No jo, oni ho ještě nedostavěli, vzpomněla si Bára, jak vypadal Týnský chrám v roce 1355. Takže máme jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Dobrá zpráva – je *ještě* pravděpodobnější, že jsem v době Karla IV. Špatná zpráva – nemám kde přespat, protože na staveništi, na rozdíl od kostela, zas až tak bezpečno není. Budu si muset najít jiný kostel. Ale kde?

Matně si vybavovala, že *někde* mezi Staroměstským náměstím a Prašnou bránou je kostel, ve kterém visí uschlá ruka zloděje. Pověst o tom, jak zloděj o ruku přišel, znala Bára ze své oblíbené knížečky *Praha plná strašidel*, kterou napsal Švandrlík a ilustroval Neprakta a kterou jednu zimu z poloviny sežraly myši. V té knize byly také pověsti o bezhlavém templáři a otlém kupci Haňkovi a rarachovi z Nerudovy ulice a emauzském zvoníkovi a zazděné jeptišce a nemravné Lukrécii a Turkovi z Ungeltu a o leccem, co Bára rozhodně nechtěla v temných uličkách středověké Prahy potkat, přičemž setkání s Turkem, který třímá za copy useknutou hlavu své milé se jevilo – připustíme-li existenci strašidel – jako nejpravděpodobnější, protože Ungelt byl právě za Týnským chrámem a Turek by to tedy na Staroměstské náměstí měl, co by kamenem dohodil.

V naději, že ten kostel s useknutou rukou už stojí, zamířila Bára do ulice, která by měla vést od Staroměstského náměstí k Prašné bráně.

Ted' už venku nebyla ani noha, pokud člověk nepočítal drobná zvířátka – myši, krysy, pavouky, kočky a netopýry –, a do temnoty jen slabě zářila okénka tu zalepená zvířecí mázdrou, tu – u výstavnějších domů – vyplněná malými skleněnými kolečky pospojovanými olovem. Lidé si doma pravděpodobně zapalovali jen svíčky nebo kahánky, takže světlo nedopadalo až dolů do ulice, ale vytvářelo jen hřejivě zlatooranžová políčka v jinak černých stěnách průčelí.

„Pozor, voda!“ zaslechla najednou Bára dívčí hlas. Zastavila se, aby se rozhlédla, co se děje, ale než to stačila udělat, stal se z ní has-trman. Kdosi na ni seshora chrstl pořádnou štoudev vody. A ještě ji něco praštilo do hlavy. Pořádně.

„Jaaaau!“ zaječela.

„Volala jsem: pozor, voda!“ křikla vztekle ta osoba nahoře a s třísknutím zavřela okno.

Bára lapala po dechu. Opírala se o zeď domu, jejíž obyvatelka na ni tak zákeřně zaútočila, a tlačila si dlaní na místo, kam dostala ránu, aby jí nevyrostla boule. Byla promočená od hlavy až k patě. Nesmrděla, takže to asi byla opravdu jen voda. Koneckonců, kdyby na ni někdo vylil nočník, nebylo by tekutiny tolik, a pokud by na ni z nočníku něco vypadlo, spíš by se to rozplesklo, než že by jí to málem prorazilo lebku. Tohle tedy byla pravděpodobně voda z nádobí, ve které někdo zapomněl hrnec.

Bára si představila vodu z nádobí, ve které lze přehlédnout hrnec, a rázem si vybavila jeden už legendární týden, kdy ji a bratrance měl na chalupě na starosti strejda Víťa. Babi snad tehdy byla v lázních a nechtěla, aby zůstala chalupa prázdná nebo co, to už si Bára přesně nevybavovala. Tatínek letěl na služební cestu, maminka finišovala s překladem a teta nedostala dovolenou, takže los padl na strejdu. Pobývat se strejdou Víťou na chalupě znamenalo mít pouze dvě povinnosti: být v předem dohodnutý čas u jídla a otravovat strejdu pouze v případě bezvědomí, zástavy dechu či tepenného krvácení. Strejda Víťa se tehdy projevil jako mistr kuchařského minimalismu. K obědu uvařil gulášovku z pytlíku. Jedli ji lžícemi z jednoho hrnce, aby se ušetřilo nádobí. K večeři v tom samém, dosud neumytém hrnci uvařil nudlovou polévku s játrovými knedlíčky. Zbytky gulášovky jí dodaly výraznější chuť, takovou pikantní. Druhý den v témže hrnci připravili špagety. Jedlo se samozřejmě pořád z jednoho hrnce, jako za starých dobrých časů, jak říkal strejda, kdy se ke kravám do chléva chodilo s petrolejkou. Večer, protože byl hrnec od kečupu, se přímo nabízelo sáhnout po pytlíku s rajskou polévkou. Další den se uvařily brambory, které se ani nemusely moc solit, zbytky kečupu zafungovaly jako výborné dochucovadlo, a pak mohl začít další *cyklus*. Bára byla naprosto fascinovaná tím, jak strejda zvládne pět chutných, opravdu skvělých jídel s jedním hrncem, čtyřmi lžícemi, minimem času a ještě ohleduplně k přírodě, protože šetří vodou a jarem na nádobí a elektrickou energií na ohřívání vody. Maminka ani teta tehdy Bářino nadšení nějak nesdílely a tatínek prohlásil, že Víťa je takové prase, že by mohl hledat lanýž. Báře přišlo, že to tatínek prohlašuje s jistou dávkou obdivu a závisti v hlase.

Čili ve vodě ze *středova* nádobí by nikdo hrnec nepřehlédl. Ale ne každý byl takový mistr jako strejda a Bára si živě představovala nudle, které jí ulpěly v mokřých vlasech.

Hlava pomalu přestávala bolet. Tak snad z toho boule nebude. Modřina určitě. Tedy pokud nemá rozseklou kůži. Potmě nedokázala rozklíčovat, jestli je jen zmáčená, nebo jestli jí ještě ke všemu teče krev. Rozhlédla se, jestli najde to, co ji praštilo. Byla sice tma, ale oči si už dávno přivykly, a navíc se ten záluďný útočný předmět ve slabém světle, které se sem neochotně prodíralo z oken, matně leskl.

Bára ho zvedla.

Vypadalo to jako medaile, necelých deset centimetrů v průměru. Medaile visela na řetízku, ale dost nešikovně. Řetízek byl totiž provléknutý otvorem ve výstupku na její zadní části, takže když ji za ten řetízek Bára zvedla, visela nepěkně šikmo. Ale pokud by ji měl člověk na krku, asi by se takhle neotáčela. Jenže na pověšení na krk zase nebyl ten řetízek dost dlouhý. Divná věc.

Medaile byla poměrně tlustá, a proto také těžká, a motiv, kterým byla vyzdobená, do ní byl vyrytý hodně hluboko. Ve tmě Bára rozeznala tři věže, přičemž před tou prostřední byl navíc nějaký pajduláček. Okraj byl lemovaný nápisem. Zkusila najít místo, kam světlo z prvního patra dopadalo trochu víc, aby mohla nápis rozluštit. Jako první se musela omluvit pajduláčkovi, protože to nebyl pajduláček, ale rytíř ve zbroji, s mečem a se štítem, na kterém byl vyobrazený dvouocasý lev podobný tomu, který je v českém znaku.

Dalo to práci, ale nakonec Bára přece jen přišla na to, že písmenka, z nichž se nápis skládá, pocházejí z normální, byť středověké abecedy, jen jsou psána zrcadlově. A nakonec rozluštila i nápis:

SIGILLUM CIVIUM PRAGENSIIUM.

Srdce se jí rozbušilo.

Tolik už latinsky uměla, aby pochopila, že v ruce drží městské pečetidlo.

A okamžitě si vzpomněla na pověst, která možná, ale jen možná, byla také v oné oblíbené knížečce *Praha plná strašidel*, o purkmistrovi, který nechal doma na stole válet pečetidlo, jeho manželka ho dala na hraní vřiskajícímu dítěti do necek, zapomněla na to a vylila nikoliv dítě

